

(Continuare din pag. 9: G-I. Chiuzbaian.)

filmului, franceză și italiană, dar care acum este mămică a 3 fetițe minunate; cealaltă fiică și-a luat doctoratul în medicină la Institutul Carolin din Stockholm și lucrează acum ca expert la un institut american de medicamente; băiatul cel mare, care lucrează la NASA; și fiul nostru cel mic, care este doctor în jurisdicție și care lucrează ca avocat la Atlanta...

G-I.C.: Aaaa! Poate reușim să îl convingem să vină să ne conferențeze despre dreptul american. De altfel, noi avem relații foarte bune cu Asociația Baroului American. Am organizat împreună o serie de reuniuni științifice, unele foarte aplicate, pentru că ne-au ajutat la elaborarea unor legi de care România avea nevoie și în care specialiștii americani aveau o experiență îndelungată, așa putea spune. Așa s-a născut legea falimentului la noi - mă rog, o titulatură prescurtată, căci legea are o denumire mai amplă. Am discutat și multe alte aspecte ale dreptului afacerilor, ale dreptului comercial, de care juriștii români sunt dornici să se apropie cât mai temeinic.

S.C.: Aș dori să știu ce interese în timpul liber aveți, ce hobbyuri. Ce sport practicați?

G-I.C.: Să știți că din păcate nu am timp foarte mult pentru sport, însă tenisul de masă îmi place foarte mult și-l practic; îmi îngădui aceasta pentru că stau la țară mai mult - am o casă la vreo 50 de km de București, unde mă simt foarte bine. Asta nu înseamnă că nu-mi place să privesc o serie de meciuri de fotbal, care a fost cândva o pasiune a mea.

S.C.: Ce citiți, ce muzică vă place?

G-I.C.: Citesc destul de mult și în afară de domeniile noastre de activitate, citesc și cărțile unor colegi; spre exemplu, citesc acum "O viziune asupra lumii contemporane", a unei mari personalități braziliene - este vorba de domnul Ives Gandra da Silva Martins, președintele Consiliului de Studii Juridice al Federației Comerciale a statului São Paulo, membru a 12 academiilor, printre care Academia Internațională de Drept și Economie, Academia Internațională de Cultură Lusiadă din Portugalia, Academia Braziliană de Artă, al cărui membru de onoare sunt, etc. Și această lucrare am avut onorarea chiar să o prefătez în calitate de editor, pentru că sub egida Uniunea Juriștilor și Societății Academice "Titu Maiorescu" din București se află editura care se numește "Continent 21" și unde am publicat, în calitate de editor, alături de lucrări de drept, și lucrări de brevică sau lucrări documentare.

În afară de această lucrare, vă mai ofer o carte foarte interesantă de istorie românească și anume "Călăul diplomat Vășinschi - pumnul lui Stalin în România", a colegului nostru Adrian Grigoriopol. Domnia sa a fost procuror militar într-o anumită perioadă înainte de război, ulterior a devenit gazetar, inclusiv în Statele Unite ale Americii. În afară de cărți de beletristică pură, am reeditat o serie de lucrări ale unui coleg care este și un eminent romancier, ilustru nu doar în România, ci și în străinătate, căruia i-au apărut vreo nouă-zece cărți în Franța, a câștigat și niște premii importante, este vorba de romancierul Vintilă Corbul, de care probabil că ați auzit, care a fost magistrat înainte de război și care după război a împărțit destinul intelectualului în România comunistă - a trebuit să lucreze ca muncitor, într-un domeniu foarte neplăcut. Deci, am publicat unele din romanele lui, unele inedite, altele reluări, cum este cazul "Căderii Constantinopolului", care s-a bucurat de succes. Este un lucru trist, căci, din păcate pentru România,

oamenii nu prea mai au suficienți bani pentru a-și putea permite să-și cumpere cărți.

S.C.: Cum este organizată Uniunea Juriștilor din România?

G-I.C.: Avem douăsprezece secții și societăți științifice pe diferite profiluri: drept internațional, drept public, drept penal, drept civil și așa mai

"Este un lucru trist, căci, din păcate pentru România, oamenii nu prea mai au suficienți bani pentru a-și putea permite să-și cumpere cărți".

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

departe; deci, tot ceea ce juriștii au în obiectivul lor de activitate. Noi încercăm să creăm condiții cât mai prielnice pentru ca toți colegii noștri să se poată realiza, să poată să-și aducă contribuția la dezvoltarea sistemului de drept, la consolidarea statului de drept în România post-revoluționară.

S.C.: România tinde și toată lumea speră ca foarte curând să fie acceptată în Uniunea Europeană. Considerați că, din punct de vedere al legislației, România este pregătită pentru Uniunea Europeană?

G-I.C.: S-au făcut eforturi foarte mari imediat după apariția Constituției din 1991 după ce România a devenit membră a Consiliului Europei, dar mai ales, după ce România a devenit membru asociat la Uniunea Europeană. Nu este un demers ușor, pentru că sunt foarte multe legi care trebuiesc puse de acord cu exigențele prezentei noastre în structurile europene. Și în perioada mandatului meu ministerial, am avizat foarte multe proiecte noi înșine, Ministerul de Justiție, inclusiv în ce privește activitatea anumitor segmente ale instituțiilor puterii judecătorești. De asemenea, chiar și cele două legi vizând liberalizarea a două profesii juridice urmăreau, de fapt, armonizarea legislației și a instituțiilor românești cu cele ale Uniunii Europene. Desigur, întrebarea dumneavoastră sună: "Ați reușit să faceți lucrul acesta?" Răspunsul meu este: nu, n-am reușit! Dovadă este și faptul că periodic, inclusiv Uniunea Juriștilor, este invitată de Ministerul Integrării la diverse dezbateri legate tocmai de această problemă: accelerarea procesului de armonizare a legislației românești, a legislației autohtone, cu dreptul comunitar.

Pe noi ne interesează la ora actuală foarte mult și jurisprudența curții de la Luxemburg. Chiar dacă România nu este membră a Uniunii Europene, să nu uităm că și jurisprudența acestei curți face parte din achiul comunitar și în aceste condiții este firesc ca să cunoaștem și această jurisprudență, nu numai jurisprudența Curții Europene a Dreptului Omului de la Strasbourg, care ne preocupă mult mai dureros uneori, pentru că acolo sunt schimbate o serie de soluții pronunțate de instanțele noastre și pronunțate în condiții nu tocmai bune de către unele instanțe românești, motiv pentru care România a și fost obligată, vorbesc de statul român, să plătească despăgubiri unor cetățeni care au fost lezați prin abuzurile unor instituții ale statului.

Și mi se pare că este o chestiune firească și motivul pentru care și noi trebuie să cunoaștem mai bine

jurisprudența instanței europene, întâi de toate jurisprudența Curții de la Strasbourg. Din păcate se dovedește în practică că nici instanțele judecătorești, nici avocații, nici notarii nu întotdeauna cunosc jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Și acest lucru rezultă chiar din soluțiile care au fost acolo pronunțate în legătură cu România.

De aceea, personal cred că una din prioritățile momentului este tocmai asimilarea jurisprudenței Curții Europene de la Strasbourg de către toate instanțele, de către toți juriștii, inclusiv de către avocați care, în apărările lor, să poată prezenta tezele pe care le preiau din jurisprudența acestei Curți în condițiile în care, deocamdată, singura instanță din România care s-a dovedit a fi atașată și cunoscătoare temeinic a soluțiilor pronunțate, a practicii Curții de la Strasbourg, s-a dovedit a fi Curtea Constituțională. Deci, trebuie să extindem cunoașterea jurisprudenței Curții de la Strasbourg și la celelalte instanțe.

S.C.: Cum vedeți venirea pe piața română a avocaților, a reprezentanților firmelor de consultanță juridică din alte țări?

Avocații străini nu pot activa în România decât în "relație de colaborare cu avocații români".

Este aceasta în conformitate cu legislația europeană sau internațională, sau este o "protejare" a avocaților proprii?

G-I.C.: Un punct important al condițiilor legate de aderare pe plan legislativ este tocmai punerea de acord a legislației românești cu exigențele dreptului comunitar, inclusiv în privința reglementării profesiilor juridice liberale pentru eliminarea discriminărilor.

Și întrebarea dumneavoastră vizează tocmai acest aspect. Există o preocupare, chiar este în curs de elaborare un proiect de reglementare, de modificare de fapt, a legii de exercitare a profesiei de avocat, de către Ministerul Justiției, însă în mod firesc această reglementare nu poate fi făcută fără o consultarea prealabilă, ceea ce am sugerat și eu, a Uniunii Avocaților din România, care reprezintă profesia, și bineînțeles și a tuturor barourilor, pentru că trebuie să-și spună și ei cuvântul, care sunt convins că va fi în sensul exigentelor pe care le manifestă Uniunea Europeană în acest câmp.

S.C.: În 1996 vi s-a acordat de către Marea Loje Națională Franceză din Paris "pentru calitățile sale deosebite-recunoscute inclusiv de organismele europene cu care a colaborat fructuos pentru România în perioada în care a fost ministru de justiție", cea mai înaltă distincție masonică: Marea Medalie de Merite "Alexandru Ioan Cuza-Princeps", medalie acordată până acum numai M.S. Regele Mihai; vi s-a oferit de asemenea și o Diplomă, care vă oferă titlul de membru "ad honores". Cunoașteți bine această organizație, care-i este filozofia, care-i sunt principiile, etc. Întrebarea mea are ca scop ca să mă facă pe mine să înțeleg atitudinea românului de rând, ba chiar și a unora mai cultivați, față de francmasonerie. Dacă spui cuiva că ești membru Rotary sau Zonta, atitudinea este pozitivă, chiar dacă nu se știe prea mult despre aceste cluburi; dacă întrebi însă despre masonerie, atunci atitudinea este de teamă, de neacceptare. De ce credeți că există această atitudine?

G-I.C.: Datorită unor prejudecăți, care nu se schimbă peste noapte. La ora actuală, putem spune că, cu mici excepții, percepția publicului românesc despre masonerie a devenit din ce în ce mai corectă. Este foarte adevărat, imediat după '89 au existat reminiscentele unei anumite păreri care a fost încetățenită în această țară despre masonerie, care